



Музичний  
світ  
Лесі Дурко







**Л**еся Василівна Дичко – всесвітньовідомий український композитор, музично-громадський діяч, педагог, професор Національної музичної академії України ім.П.І.Чайковського, секретар правління Національної Спільки композиторів України. Творча спадщина митця вже давно увійшла до української і світової музичної скарбниці.

Твори ЛДичко сповнені самобутнього національного колориту і глибокого гуманізму, відзначені художньо-філософським сприйняттям і відповідають найсучаснішим досягненням композиторської майстерності.

ЛДичко народилась 24 жовтня 1939 року в Києві. 1959 року закінчила Київську школу-десятирічку ім.М.В.Лисенка за класом теорії музики. 1964 року Київську державну консерваторію ім.П.І.Чайковського (нині Національна музична академія) за класом композиції проф. К.Д.Данькевича та Б.М.Лятошинського. 1971 року закінчила аспірантуру під керівництвом проф. Б.М.Лятошинського та проф. Н.І.Пейка (Москва, Росія). Прослухала курси лекцій: з мистецтвознавства – професорів Ю.С.Асеева, М.П.Тищенко, Л.С.Міляєвої, Є.М.Говді, П.А.Білецького у Київському художньому інституті (нині Національна академія образотворчого мистецтва та архітектури) (1965-1972 рр.) та з історії театру – в Київському інституті театрального мистецтва (нині Національний університет театру, кіно і телебачення ім.І.Карпенка-Карого) (1966-1969).

Викладала: у Київському педагогічному інституті (1965-1966) та у Київському художньому інституті (1972-1994), у студії при Національній заслуженій капелі бандуристів України з 1965 року музичні та теоретичні дисципліни; в Національній музичній академії України ім.П.І.Чайковського (професор) – композицію та теоретичні дисципліни з 1994 року. В 1989-2004 роках виступала в Канаді та в Ірані з лекціями та творчими звітами про сучасну українську хорову музику.

Член Національної Спілки композиторів України з 1968 року, Координаційної ради Національної Всеукраїнської музичної спілки, секретар Правління НСКУ (1994 р.); член журі хорового конкурсу ім.М.Леонтовича, оргкомітетів фестивалів "Київ Музик Фест", "Музичні прем'єри сезону", почесного комітету хорового фестивалю "Золотоверхий Київ", член журі Всесвітніх хорових конкурсів сучасної музики в м.Дебрецен (Угорщина) та "Хайнувка" (Польща); Голова журі хорового Форуму християнської молоді України (Київ, 1999). Л.Дичко була членом Комітету з присудження Державних премій України ім.Т.Г.Шевченка (1993-2002) та є членом Колегії Міністерства культури і мистецтв України (з 1996 р.), членом Експертної ради Всеукраїнського звіту майстрів мистецтв та художніх колективів регіонів України (2000-2004 рр.).

Л.В.Дичко плідно співпрацює з Київським патріархатом, зокрема, зорганізувавши ювілейні концерти на честь 100-річчя від дня народження патріарха УАПЦ Мстислава та концерти "Духовного тижня молоді".



Леся Василівна є автором 3-х балетів, 2-х хорових опер, 3-х симфоній, 10-ти кантат, 2-х ораторій, 3-х Літургій на канонічні тексти та багатьох творів камерної музики – сюїт, фантазій, творів для камерних ансамблів, фортепіано, органа, скрипки, флейти, 4-х циклів духовної музики для органа та солістів, вокальних циклів для голосу та камерного оркестру, музики до кінофільмів, мультфільмів, 45-ти пісень. Улюблений жанр – хорова музика. Композитор продовжила українську традицію авторської духовної музики, перервану кількома десятиріччями вимушеного мовчання. Її стиль, що формувався в річці "неофольклоризму" 1970-х і подальших років, поєднує риси українського народного й церковного хорового співу. Також її творчості властивий потяг до художнього і культурного універсалізму (синтез різноманітних різновидів фольклорного та фахового мистецтва, звертання до культурних та історичних пам'яток різних країн та народів).

За твори хорового жанру композитор була неодноразово відзначена почесними нагородами та преміями – за хорово-симфонічну фантазію "Ранок Стрілецької страти" за картиною В.Сурикова – Дипломом 1 ступеня на огляді творчості молодих композиторів (Москва, 1962); за кантату "Червона калина" – 1 премією на огляді творчості молодих композиторів (Москва, 1969); орденом Святого Рівноапостольного Князя Володимира за духовну музику (1998); 1 премією Всеукраїнського конкурсу на кращий



патріотичний твір за хорову поему "Лебеді материнства" (1997), Державною (нині Національна) премією України імені Тараса Шевченка за ораторії "І нарекоша ім'я Київ", "Індія-Лакшмі" та кантату "У Києві зорі" (1989); Муніципальною премією "Київ" ім.А.Веделя за Урочисту Літургію і "Швейцарські фрески" (2003).

Її твори представлені на хорових фестивалях, конкурсах і в концертних програмах світу: США, Канаді, Франції, Великобританії, Німеччині, Голландії, Бельгії, Данії, Іспанії, Угорщині, Болгарії, Польщі, Росії, Україні. Майже кожен хор в Україні має в репертуарі хорові твори Л.Дичко. На Міжнародних конкурсах за виконання цих творів хори удостоєні звання лауреатів, дипломантів, володарів Гран-прі.

Творча спадщина митця давно вже увійшла до української та світової музичної культури і вважається класикою сучасного українського хорового мистецтва.

*Народний артист України, професор М. Б. Степаненко*



## *Музичний світ Лесі Дичко*

... Леся Дичко "увірвалась" в український музичний простір у шістдесяті роки – роки оновлення і активного стильового накопичення. І з того часу її творчість – своєрідний "барометр" духовного стану національної музичної культури.

Творче обдарування Л.Дичко є воістину невичерпним. Вона – композиторка універсальна. Та найяскравіше, найпереконливіше її талант розкрився в хоровій творчості. Мабуть, це є рідкісне виявлення суголосності індивідуального мистецького світовідчуття найглибиннішим, генетичним засадам національного музичного космосу. Мені видається, що музика Л.Дичко – це сама українська душа, співоча і віруюча, трагічна і могутня, мудра і безсмертна.

Внесок, вже зроблений Л.Дичко в українське мистецтво, є безцінним. Феномен її творчості ще тільки починають "розгадувати" музикознавці ...

*Професор Національної музичної Академії України ім.П.Чайковського, народний артист України, академік Академії мистецтв України О. С. Тимошенко*



## *Обриси творчого шляху Лесі Дичко*

Потужнім світлосяйним талантом і невичерпною творчою наснагою обдаровано композиторку Лесю Дичко. Вона збагатила українську культуру самобутнім, неповторимим творчим відкриттям, звіренням свого унікального світовідчуття і водночас виявом глибинних засад національного розуміння природи високої духовності, сутності прекрасного, етичного.

Панорамний огляд її творчості мабуть потребує хоча б мінімального нагадування обставин, за яких сформувалось це мистецьке обличчя.

Передусім – становлення мисткині припало на 60-ті роки ХХ століття. Час т.з. "відлиги" покликав до буйного творчого зросту генерації блискучих поетів, публіцистів, акторів, живописців, яким судилося відіграти роль будителів суспільства. Літератори шестидесятники були трохи старшими за когорту музикантів, до якої належала Леся Дичко. Серед представників цієї видатної композиторсько-музикальної когорти належить назвати Леоніда Грабовського, Бориса Буївського, Віталія Годзяцького, Ігоря Блажкова, Юрія Іщенка, Мирослава Скорика, Володимира Губу, Геннадія Ляшенка, Лесю Дичко, Валентина Бібіка, Євгена Станковича та Івана Карабиця. Звичайно, кожний хронологічний зріз завжди умовний, але цих різних талановитих митців об'єднували відносна синхронність творчих дебютів, спільні вчителі, вузи, де вони формувались, аналогічний перебіг суспільних обставин, які впливали на їхнє становлення, спільні колізії та відлік Часу.

Юну Лесю Дичко вирізняв дуалізм захоплень: поряд з музикою не менш сильним, майже фаховим виявився потяг до живопису, архітектури, а також народно-ужиткового мистецтва: писанкарства, мальованок, різьблення, гончарства, особливо орнаментів з археологічних пам'яток і народної архітектури. Це значною мірою визначає багатство асоціативних зв'язків зі спорідненими мистецтвами, мальовничість її музичного письма, примат кольору, багатство звукової палітри. Власне саме імпресіоністичні штрихи ваблять у ранній Фантазії за картинами російських художників, сюїті "Веснянки", вирізняють її манеру симфонічного звукопису...

Героїко-драматична кантата "Червона калина", написана у 1969 році для мішаного хору, двох фортепіано, арф і ударних інструментів. Прем'єра "Червоної калини" стала тріумфом, вона означила початок нового модерного етапу в українській кантаті, водночас започаткувавши і технічне переоснащення хорового виконавства, насамперед "ДУМКИ". Одна за одною підуть по цьому цікаві прем'єри кантат і ораторій Карабиця, Станковича, Іщенко і, звичайно, Дичко. Закріплення методу розспіву народних текстів Леся Василівна здійснить в камерних кантатах "Пори року" (на основі обрядових пісень) та "Карпатській", створених в середині 70-х років.

У 1972 році Леся Дичко завершує цікавий задум створення симфонічного циклу для баса і сопрано в супроводі камерного оркестру за віршами Богдана Ігоря Антонича "Привітання життя", який за жанром визначається як симфонія і реалізує сонатно-симфонічний принцип побудови філософської драми. Імені цього поета тоді не можна було оголошувати, в списку творів композиторки цикл анонімний.

Серед "екзотичних" текстів, обраних Л.Дичко для хорового диптиха і П'яти прелюдій для жіночого хору, – вірші середньовічних японських поетів. Вони втілюють прагнення мисткині розширити осягнення українською музикою орієнтальних культурних обривів, відтворюють далекосхідні ремінісценції діалогу з природою, медитації, художньої-споглядальні фантазії. До певної міри ці інтереси відбилися в ораторії "Індія-Лакшмі" на вірші Р.Тагора для хору, соло і оркестру (1984).

Цілою окремою серією праці постає в творчому доробку Лесі Дичко балетна музика. Перший опус належав ще до студентських часів – одноактний балет "Метаморфози" з колізією Художник і Час. Його не пощастило поставити. Другим – балет "Досвітні вогні" (1966) за віршами Лесі Українки, що був поставлений в один вечір з одноактним балетом М.Скорика "Каменярі" за І.Франком у 1967 році. На жаль, не побачив світла рампи і третій балет, присвячений Катерині Білокур, названий "Натхненням" (1984). Музичний матеріал першого ("Метаморфози") і останнього балетів став основою симфонічних творів композиторки.

Цілу серію творів написала Л.Дичко для дитячих хорових колективів, зауваживши, що їхній репертуар перебуває на рівні аматорської стилістики XIX століття. Це багаточастинні твори "Сончне коло", "Здрастуй, новий добрий день", "Весна" і "Слава робочим професіям", де розмаїта образність втілена сучасними прийомами музичної виражальності. Кантату "Здрастуй, новий день" наші хормейстери збойкотували як переускладнену. Лише після того, як її чудово заспівав знаменитий таллінський "Елтерхейн" у перекладі на естонську мову, вона зазвучала і на Україні. А вже по цьому наші дитячі хори заспівали сучасну музику.

Треба віддати належне фанатичній наполегливості Дичко щодо поширення стильових обривів у національному хоровому виконавстві. Її підтримали колеги-новатори, пропонуючи нові твори з модерною стилістикою – М.Скорик, В.Губаренко, Є.Станкович, Ю.Іщенко, І.Карабиць. І завдяки пошуковим методам блискучих хормейстерів П.Муравського, В.Іконника, М.Кречка, Е.Виноградової, О.Вацка, Е.Савчука – українська музика таки пододала відставання. Нині – відомо – вона осягнула найвищого рейтингу в світі: це засвідчують найпрестижніші конкурси Європи, Азії і Америки.

Початок 80-х років означений новими стильовими пошуками в творчості Л.Дичко. Ними стали розвідки давніх пластів національної культури, реалізовані в творчих жанрах. До 1500-річчя Києва вона написала ораторію "І нарекоша ім'я Київ" – монументальну композицію для солістів, хору, органа і камерного оркестру. Компонуючи лібрето за фрагментами історичних хронік, літописами та переспівами "Слова о полку Ігоревім", авторка в музиці зуміла передати і колорит сказання, і напругу боротьби, та не лише династичної, – передусім зіткнення правдивих засад поганства з вольовим актом похрещення киян князем Володимиром. Трагічна сцена знищення в Києві символів культу Перуна складає драматичну сцену виняткової

експресії та напруги (IV частина), кульмінація твору). Загалом вільна інтерпретація давніх ритуальних наспівів і сакральної православної монодії в динамічному авторському контексті – рельєфного і багатопланового симфонічного розвитку – відтворює потужний образ давньої епохи. За цю ораторію, "У Києві зорі" та "Індія-Лакшмі" авторка була удостоєна Державної премії ім.Т.Шевченка (1989).

До 100-річчя народження Кирила Стеценка (1982) Леся Дичко зробила спробу повернути нашій культурі чи не найкращий його духовний твір Панахиду, присвячену пам'яті М.Лисенка. Як відомо, тоді про твори церковних відправ не можна було ні писати, ні мріяти про виконання. Навіть класика – концерти Д.Бортнянського – виконувались лише з оптимістичними радянськими текстами. Зберігши яскравий музичний тематизм, гармонію, динамізувавши виклад, Леся Дичко переформувала відправу на тричастинний концерт, поєднаний з прекрасним глибоким філософським словом Д.Павличка. Це відкрило музиці Стеценка нову перспективу концертно-функціонування та зжитку на громадянських відправах. Цю велику працю композиторка скромно назвала редакцією. (До речі, у ці ж роки викінчував і редагував твори Н.Вахнянина, М.Леонтовича і Д.Січинського Мирослав Скорик).

Праця над духовним концертом Стеценка відіграла роль благодатного імпульсу для початку творення власних літургійних творів Лесі Василівни. Написана наприкінці 80-х років Перша Літургія св.І.Золотоустого виявилась для чоловічого хору заскладною, хоча там були і перші осяяння. Перекладення для жіночого хору, виспівані студентськими колективами, керованими Л.Байдою та Г.Горбатенко, а потім редакція для мішаного хору, друга Літургія для мішаного хору (1990) стали великою творчою перемогою. Перше прочитання основних частин II Літургії, здійснене камерним хором "Київ" (М.Гобдич), "Хрещатик" (Л.Бухонська) та "Відродження" (М.Юрченко) мало сенсаційний успіх, розкрило безмежні перспективи праці в цій галузі. Грандіозна художня ідея, що розкривається протягом всього літургійного дійства, втілена авторкою з оперною рельєфністю і концептуальною силою конфліктної симфонічної драматургії, фантастичним багатством колористики.

У концерті Третього фестивалю "Золотоверхий Київ" відбулась прем'єра канонічного варіанту Літургії, ініційованого М.Гобдичем, названого "Урочистою літургією". Тут з'явилися нові прочитання сакральних текстів, посилилась роль антифонів як принципу розвитку, який виразніше пісенно-декламаційне інтонування молитов сольних (М.Гобдич, О.Бойко, Я.Побежна), надзвичайного стильового синтезу типів монодійних розспівів XVI ст. і мелізматики чи не правізантійської пори, врешті тут зазвучав простір храму – кластерна реверберація. Ці новації йдуть від колосального заглиблення у витоки. Надзвичайне враження залишає і Псалом-67 для жіночого хору, який на III фестивалі прозвучав у виконанні хору, керованого Л.Байдою – пластика формотворення, стрункість конструктивна і фантастична барвистість звукових кластерів, порівнюваних хіба з грандіозними явищами природи.

Ще належить сказати про розвідки Лесі Дичко глибинних епох, поганських тисячоліть нашої праісторії. Йдеться про оперне дійство "Золотослов", засноване на реставрованих вченими міфологічних текстах. Осмислення міфів як живої інформації про світогляд, світосприйняття, морально-етичні засади нашого прасвіту завдяки Лесі Дичко стало здобутком і музикантів серед широкого кола гуманістичних науково-художніх зацікавлень. Ближчій до нас епосі присвячена вельми цікава художня інтерпретація Різдва Христового, побаченого через народну традицію "Вертепного дійства" – твір, написаний у 1997-98 роках.

Останнім часом дедалі інтенсивніше виявляє себе давній інтерес Лесі Дичко до художнього паралелізму архітектурно-живописної сфери і музичних форм. Правда, вони мали свої прояви і в 80-ті роки – цикл фортепіанних п'єс "Враження", імпульсом для яких послуговували архітектурні пам'ятники старовини Бірми, Таїланду, Єгипту, Індії та



Японії (1983) та "Фрески за картинами Катерини Білокур" для скрипки й органа, які розкривають образ геніальної народної художниці, її трагічну долю.

У 1999-2000-ті роки Леся Дичко створює монументальні хорові концерти "Французькі фрески", "Іспанські фрески" та "Швейцарські фрески". З цими творами українська музика вийшла на новий рівень діалогу з світовим мистецтвом в осмисленні "вічних тем" західноєвропейської культури.

Побіжний огляд творчого доробку Лесі Дичко охопив лише невелику частку створеного композиторкою. Поза ним, подібно до підводної частини айсберга, вимальовується незрівнянно більший масив творів, які ще не звучали – з різних, здебільшого незалежних від автора, причин. Але й озвучених композицій Л.Дичко вистачило, щоб її ім'я увійшло до кола найяскравіших митців сучасності та гідно репрезентувало українську музичну культуру в світовому контексті.

*Доктор мистецтвознавства Л.Пархоменко*



## *Кольорова семантика в хорових творах Л.Дичко (на прикладі творів "У Києві зорі" та "І нарекоша ім'я Київ")*

Постать Лесі Дичко у сучасному музичному процесі – найунікальніша. І головна особливість її – у гострому відчутті Часу. В цьому – часто не однотайне погодження з ним, а порушення стереотипу сприйняття. Поява кожного з творів – своєчасна та органічна. Згадаймо:

– період новофольклорної хвилі – де композитори, переосмислювали фольклор та використовували цитатний матеріал не як "заплату", а надавали фольклору глибинно-психологічного стану (мається на увазі монологічність "Писанок");

- чи стійку долю, у період суперечливих 70-х років, кантати "Червона калина";
- чи згадаймо трактовку Християнства в ораторії "І нарекоша ім'я Київ", де твір, що здавалось написаний на ювілейну дату, відтворив жах і біль. Київ часів Володимира постав як свідок найбільшої, трагічної кризи-конфлікту у свідомості слов'ян (як злам архаїчної парадигми на середньовічну);
- чи згадаймо вшанування людського таланту (балет та фрески по "Катерина Білокур"), де людина справедливо підноситься до високо-духовного самовиразу;
- чи то звернення після довголітнього мовчазного періоду до канонічних текстів, духовної музики ("Літургії" та "Духовна музика").

Не тільки через тематику відбувається гостре відчуття часу, але й через той комплексний підхід у створенні образів, де, здається, вже стираються грані між театром, музикою, живописом, архітектурою – все включається в якийсь астральний – мистецький вир і кожний твір нагадує мікрокосмос. Все озвучено, очерчено, розфарбовано, зіграно. Все бачиться рельєфно. І це – притаманне мистецтву та новій музиці, особливо в останнє десятиріччя, - Леся Василівна відкрила у своїй творчості в перші роки становлення. І сьогодні можна сказати, що саме ця особливість, мета творчості вписує її в загально-світовий контекст як неповторну і яскраву Особистість в Україні.

Саме нестримне бажання пізнання атмосфери часу, історичних фактів, ландшафтів, фресок, книжної графіки, абрису писанок та ін. приводить композитора до правдивого, всебічно аргументованого відображення. А музикознавців та виконавців – від постійного вивчення нового до навчання. Бо кожний твір вимагає від музикознавця неабиякої обізнаності то у літописній природі, то у фресковій манері тощо, тому Леся Дичко освітчує не тільки широке коло слухачів, але й професіоналів, які крім суто музикознавчих та теоретичних проблем поринають завдяки композитору у вивчення різних сфер людської творчості найрізніших куточків світу.

Таким чином, Леся Дичко – є сподвижником багатьох знань. І в цьому цілком довіра композитору, тому, що вона має певний досвід у вивченні різних художніх сфер. Наприклад, відомо, що вона прослухала курс лекцій по мистецтвознавству у відомих метрів: Міляєвої, Говді, Асеева, Тищенка, Білецького, сама викладала в Художньому інституті.

Саме про комплексний підхід, такий природній творчості Л.Дичко, можна говорити щодо двох творів "У Києві зорі" та "І нарекоша ім'я Київ".

Відтворення історичних образів вимагало від композитора інтеграції специфічних особливостей різних видів мистецтва: поезії, архітектури, театру, музики – професійної, фольклору та живопису. Саме це, властиве Л.Дичко протягом всього творчого шляху, є важливим показником її "формули" стилю. Так, у кантаті "У Києві зорі" та ораторії "І нарекоші ім'я Київ" композитор відтворює поетично-історичні картини Києва, які викликають асоціацію з природою літописання, а різні парамузичні асоціативні контексти – тобто театральне начало, народно-прикладне мистецтво та живопис – цікаво резонують у творах та розширюють смислово горизонти їх.

Мистецтвознавці відзначають спорідненість мотивів колядок, шедрівок і художнього оформлення книг, настінних розписів, орнаментальних прикрас. Пряма або непряма подібність спостерігається на рівні композиції, засобів виразності (зміна планів в орнаменті, поєднання інтенсивних тонів з пастельними, лаконізм, перехід рельєфів від площинного зображення до сплетення різноманітних "опуклих планів", "абрис", використання фольклорних мотивів).

Так, наприклад, зміну планів в орнаменті можна спостерігати на прикладі співставлення та одночасно проникнення одне в одне в темі солюючої флейти (в І частині кантати "У Києві зорі") з щільно насиченою густою, в'язкою хоровою фактурою "щедрого вечора", в якому композитор нетрадиційно подає шедрівковий жанр і модулює його у думу, плач. Асоціації з орнаментом виявились і на рівні засобів виразності.

Орнаменту властиві: лаконічність, виразність, неперевантаженість деталями в композиції (вони не заважають одне одному, лінії часто не перетинаються, утворюється ілюзія простору повітря) . . .

*Кандидат мистецтвознавства Н. Степаненко*

## *Твори Лесі Дурко*

- 2004** Сюїта № 2 з балету "Катерина Білокур" для великого симфонічного оркестру
- 2004** Друга редакція кантати "У Києві зорі" для сопрано, чоловічого хору, 3-х флейт, фортепіано та ударних інструментів, слова народні
- 2003** "Ода пісні" на слова В.Коломійця для солістів, мішаного хору та 2-х фортепіано (фортепіано) до 50-ліття хору "Дніпро" (Едмонтон, Штат Альберта, Канада, присвята Марії Дитиняк)
- 2003** Друга редакція опери "Золотослов" для солістів та мішаного хору a'capella
- 2003** Три парафрази з опери "Золотослов", для 2-х фортепіано
- 2002** Сюїта № 1 з балету "Катерина Білокур" для великого симфонічного оркестру, сценічна постановка 2004 р.
- 2001-2002** "Швейцарські фрески", концерт на вірші швейцарських поетів (німецькою, французькою, італійською та ретороманською мовами) у 6-ти частинах для мецо-сопрано, дитячого та мішаного хорів, органа, читців та перкусії
- 2000** "Французькі фрески", сценічна версія хорового концерту на тексти французьких поетів (1995) для балету, читця, мішаного хору, органа, духових та перкусії
- 1999** "Іспанські фрески", сценічна версія хорового концерту (1996) для балету, мішаного хору, гітари та перкусії
- 1999** "Псалом 67" для жіночого хору a capella на канонічні тексти
- 1999** "Місячна фантазія", вірші П.Мовчана для мішаного хору a'capella
- 1999** "Урочиста літургія" для мішаного хору на канонічні тексти
- 1992-1998** "Різдвяне дійство" ("Вертеп"), опера-ораторія для читця, солістів, дитячого хору, мішаного хору та перкусії
- 1995-1998** "Краю мій рідний", хоровий концерт на вірші Б.Олійника та С.Жупаніна для солістів та хору a'capella
- 1998** "Диптих" для скрипки соло
- 1997** "Хваліте Господа з небес", духовна музика для тенора, мецо-сопрано та органа, на канонічні тексти
- 1996** "Дві колядки", для мішаного хору a'capella, слова народні
- 1996** "Лебеді материнства", поема на вірші В.Симоненка для мішаного хору a'capella
- 1996** "Тобі співаємо, Тебе благословимо", духовна музика для сопрано та органа на канонічні тексти
- 1996** "Іспанські фрески", концерт для мішаного хору та перкусії без слів
- 1995** "Французькі фрески", хоровий концерт для читця та мішаного хору a'capella на слова французьких поетів (українською та французькою мовами)
- 1995** "Благослови, душе моя, Господа", духовна музика для мецо-сопрано та органа на канонічні тексти
- 1995** "Отче наш", духовна музика для баса та органа на канонічні тексти, сценічний варіант 2003-04 рр.
- 1995** "Алькасар... Дзвони Арагону", фрески для фортепіано
- 1994** "Замки Луари", фрески для фортепіано
- 1994** "Ти починаєшся з очей", симфонія-кантата на слова О.Сердюка для сопрано, тенора та симфонічного оркестру

- 1993** "Драматичний триптих" для фортепіано
- 1993** "Голод-33", хорова поема на вірші В.Коломійця для мішаного хору a'capella
- 1992** "Золотослов", одноактна опера на народні слова для солістів, мішаного хору a'capella та драматичних акторів
- 1992** "Різдвяне дійство", опера-ораторія на народні слова
- 1990** "Літургія №2" для мішаного хору a'capella на канонічні тексти (присвята Патріарху Мстиславу)
- 1989-1990** "Літургія №1" для однорідного хору на канонічні тексти
- 1989** "Індія – Лакшмі", ораторія на тексти індійських та українських поетів для солістів, хору, симфонічного оркестру
- 1989** "П'ять прелюдій у стилі "Шань-шуй" на слова середньовічних японських поетів для жіночого хору a'capella
- 1988** "Закарпатські фрески" для органа
- 1986-1987** "Фрески за картинами Катерини Білокур" у 2-х зошитах для скрипки та органа
- 1985** "Метаморфози" для органа
- 1985** "Карпатські фрески" для органа
- 1985** "Веснянки" для органа
- 1984** "Ода Довженкові", кантата на вірші М.Вінграновського для чоловічого хору та органа
- 1983** "Катерина Білокур або Натхнення", одноактний балет за мотивами творчості художниці Катерини Білокур
- 1982** "У Києві зорі", кантата для сопрано, чоловічого хору, 3-х флейт, фортепіано та перкусії, слова народні
- 1982** "І нарекоша ім'я Київ", ораторія на тексти літописів для солістів, хору, струнних, перкусії, органа та арфи
- 1980** "Весна", кантата на вірші Є.Авдієнка для дитячого хору та симфонічного оркестру
- 1980** "Барвінок", кантата на вірші С.Жупаніна для дитячого хору та симфонічного оркестру
- 1980** "Ода музиці", кантата на вірші Б.Олійника для мецо-сопрано, хору, камерного оркестру та органа
- 1979** "Пейзажі", "Настрої", цикл романсів на слова українських поетів для високого голосу та камерного оркестру
- 1977-1978** "Слава робочим професіям!", концерт-кантата для дитячого хору у супроводі 2-х роялів, перкусії, арфи у поєднанні з дитячими малюнками та використанням кольоромузики
- 1978** Ораторія-балет "Слава робочим професіям" для солістів, дитячого хору, мішаного хору, балету та симфонічного оркестру
- 1976** "Здрастуй, новий добрий день", кантата на вірші Є.Авдієнка для дитячого (жіночого) хору a'capella
- 1976** "Вітер революції", симфонія на вірші П.Тичини та М.Рильського для мішаного хору a'capella
- 1975** "Сонячне коло", кантата на вірші Д.Чердніченка для дитячого хору та симфонічного оркестру
- 1974** Кантата "Карпатська" на народні слова для мішаного хору a'capella
- 1973** "Пори року", кантата на народні слова для мішаного хору a'capella
- 1972** "Диптих", хоровий твір на тексти Охара Токо та Басьо в перекладі українською М.Бахтинського для мішаного хору a'capella
- 1962-1972** "П'ять фантазій за картинами російських художників (Суриков, Левітан, Васнецов, Шишкін), для хору та симфонічного оркестру
- 1972** "Привітання життя" ("Зелене Євангеліє"), симфонія на вірші Б.І.Антонич для сопрано, баса, камерного оркестру



- 1972 "Метаморфози", сюїта для симфонічного оркестру
- 1972 "Українські писанки", поліфонічні варіації для фортепіано
- 1972 "Партита" для флейти соло
- 1969 "Веснянки" для симфонічного оркестру
- 1968 "Червона калина", кантата на слова старовинних українських пісень XVI-XVII для солістів, мішаного хору та інструментального ансамблю (версія для камерного оркестру)
- 1967 "Енгармонійне", цикл романсів на слова П.Тичини для високого голосу та фортепіано
- 1967 "Пастелі", цикл романсів на слова П.Тичини для мецо-сопрано та фортепіано
- 1966 "Досвітні вогні", балет за мотивами однойменного твору Лесі Українки (пост.: Львів, 1967)
- 1966 "Земля моя", цикл романсів на слова І.Франка для драматичного сопрано та фортепіано (камерного ансамблю)
- 1966 "Казка", цикл романсів на слова В.Коломійця. Версія для високого голосу і камерного оркестру
- 1965 "Незгасима зоря", цикл романсів на слова М.Рильського для баса і фортепіано
- 1964 "Думка", рапсодія на вірші Т.Шевченка для колоратурного сопрано, чоловічого хору та симфонічного оркестру
- 1962 "Метаморфози", 1-актний балет
- 1962 "Лісові далі", хоровий твір (без слів) для мішаного хору а'capella
- 1961 "Казкова сюїта" для симфонічного оркестру  
Музика до художнього фільму "Климко" та мультиплікаційних і науково-популярних фільмів.

## *Наукові статті про творчість*

*Л. Дичко*

1. Науковий вісник Національної музичної академії України ім.П.І.Чайковського, Випуск 19, книга 3, Леся Дичко: грані творчості, збірка статей, К., 2002
2. Стилистики української акапельної хорової опери (на матеріалі творчості Л.Дичко) – дисертація на здобуття наукового ступеня кандидат мистецтвознавства. Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім.М.Рильського НАН України, Київ, 2004
3. Митці України. Енциклопедичний довідник, К. "Українська Енциклопедія" ім.М.П.Бажана, 1992
4. Хто є хто в економіці, культурі, науці Києва, ч.ІІ, 2000-2001.
5. Шевченківські лауреати 1962-2001. Енциклопедичний довідник.
6. Н.Белік – Оперно-хорова творчість українських композиторів 80-90 рр. XX ст. "Крок", Х., 2003
7. Гордійчук М. – Леся Дичко. К.; 1978
8. Гордійчук М. – Фольклор і фольклористика: Збірник статей. – К. 1979
9. Дзюпина Є. – Деякі принципи втілення карпатського фольклору в струнних ансамблях Л.Дичко, М.Скорика, Є.Станковича. Українське мистецтвознавство. – К. 1982. Вип.17
10. Драч І. Інтерпретація канонічного тексту у Другій Літургії Л.В.Дичко - /Леся Дичко: грані творчості/.

11. Історія української радянської музики. Учбовий посібник Л.Б.Архімович, Н.І.Грицюк, Л.М.Гриценко та інш. К; 1990.
12. Конькова Г. – Казкова сюїта. Леся Дичко і дитячий світ /Конькова Г. спрага музики: паралелі і час спогадів – К; 2001
13. Конькова Г. – Фольклор і творчість сучасних українських композиторів. (М.Скорик, Л.Дичко, В.Бібік/. Народна творчість і етнографія, К; 1978 № 1
14. Костюк Н. – "Фрески" за мотивами іспанського мистецтва: міжвидові паралелі та алюзії //Леся Дичко: грані творчості: Зб. статей/
15. Н.Некрасова. – Пісня життя /Музика - № 4 – 1996/
16. Пархоменко Л. – Дивоцвіт музики Лесі Дичко /Міжнародний музичний фестиваль "Київ Музик – Фест" – К. 1999
17. Пархоменко Л. – Відлуння віків /Музика № 1-3 – 2000/.
18. Терещенко А. – Українська радянська кантата і ораторія. К; Наукова Думка, 1975.
19. Терещенко А. – Народно-поетична образність та її музичне втілення. – Народна творчість та етнографія № 6, К; 1971.
20. Терещенко А. – Красная калина. /Музыкальная жизнь № 10; М; 1972/
21. Терещенко А. – Эволюция вокально-симфонических форм/. Музыка советской Украины. М., 1978
22. Терещенко А. – Грани гражданственности. /Журнал "Советская музыка" № 4; М; 1988/
23. Терещенко А. – Духовні засади сучасної української музики /Збірник "Україна на порозі III тисячоліття"; К; 1992
24. Терещенко А. – Сучасна хорова музика: Діалог 60-90 рр. /Збірник "Мистецькі обрії" №3 К; АМУ; 2002.
25. Грица С. – Відродження жанру. /Культура і життя. – 1998 - № 24, 25, - червень/
26. Грица С. – Усе життя віддане музиці /Українська культура . – 1999. - № 11, 12/
27. Зінкевич Е. – Прошлое страстно глядится в грядущее /Сов.музыка. – 1983. - № 8/
28. Зінкевич Е. – Умение чувствовать прекрасное /сов.музыка. – 1978. - №1/
29. Матеріали наукової конференції "Творчість Лесі Дичко в контексті жанрово-стилістичних шукань Української музики другої половини ХХ ст." / - К; 1999
30. Новгородова А. – Тембр і фактура как средство претворения фольклорно-игровых элементов /на произведениях И.Шамо и Л.Дычко// К. – 1989  
Деп. В ДНТБ України 8.9.89 № 2130 – УК 89
31. Павлішин С. Найвизначніша українська композиторка // Наше життя. – 1999, квітень/
32. Пархоменко Л. – Українська хорова п'єса: Типологія, тематизм, композиція. – К; Наукова думка, 1979.
33. Степаненко Н. – Кольорова семантика в творах Лесі Дичко // Українське музикознавство. – К.: Муз.Україна. - № 29. – 1999.
34. Степаненко Н. Хоровые произведения Л.Дычко "И нарекоша имя Киев" и "У Києві зорі". Вопросы поэтики //Автореф. Дис... Канд. искусствоведения. 17.06.03. – К, 1996
35. Natalia Stepanenko – Chorovi tvory Lesi Dychko – (Chorus works of Lesya Dychko), Kiev, 1996 //Musikgeschichte in Mittel – und Osteuropa/ - Gudrum Schrodez Verlag chemnitz, 1998/
36. Фильштейн С. – Митець і час. Леся Дичко. // Українські композитори – лауреати комсомольських премій. – К.Муз.Україна. – 1982. - /
37. Щеголевская И. – Гармония как стилевой фактор в творчестве украинских советских композиторов 70-80 гг. //Л.Дычко, Е.Станкович, М.Скорик/ Автореф. Дис... канд.искусствоведения. 17.02.02. – К., 1988
38. Грица С. – Літургійна музика Лесі Дичко //Всеукраїнська християнська асамблея: наук. Практ. Конф; К; 17-18.02.1998 – Доповіді, повідомлення.





